

HET VERBORGEN EI

KELLI STUART

Sint-Petersburg, 1917. Aan de vooravond van de
revolutie beschermt een jonge vrouw met gevaar
voor eigen leven een ei van Fabergé.

roman

St. Petersburg, Rusland, 1917

Hij liep vlug de smalle trap af, terwijl hij met zijn hand tegen de kille muur steunde. Bij de laatste twee treden gleed zijn voet uit. Hij struikelde voorover, maar kon zich nog net tegenhouden voordat hij viel. Zijn handen trilden. Hij rechte zijn rug en liep haastig het volgende vertrek in. Terwijl hij nerveus over zijn schouder keek, dook hij achter de toonbank en trok het kleed weg waarop hij talloze uren had gestaan. Aan de houten plank daaronder was maar een heel klein verschil te zien, met de rest vergeleken. Aandacht voor detail was kenmerkend voor hem, en hij had het hier vakkundig verborgen.

Hij stak zijn vinger onder een plank en wurmde en wrikte tot die omhoogkwam. Nu sprong het hele paneel los. Hij keek omlaag in het zwarte gat en zuchtte. Trillend liet hij zich op zijn knieën zakken, terwijl zijn gezicht vertrok door de stekende pijn in zijn gewrichten, en stak zijn arm door het gat omlaag. Het was er koel, maar droog. Hij had ervoor gezorgd dat de luchtgesteldheid in deze geheime ruimte perfect was. Zijn vingers raakten het metalen kistje. Hij pakte het vast, trok het omhoog en schoof toen vlug de plank terug, zodat je niets zag als je het niet wist.

Hij legde het kleed terug en duwde zichzelf overeind. Werkten zijn rug en knieën maar wat beter mee.

‘Hebt u het?’

Zijn adem stokte en hij draaide zich met een ruk om, het kistje in zijn handen geklemd. Hij keek haar even in de ogen, terwijl er duizenden dingen door zijn hoofd schoten.

‘Ja,’ antwoordde hij zacht.

Buiten klonk een harde dreun, waardoor ze beiden opschrok-

ken. Ze bracht haar hand naar haar borst en hij greep het kistje nog steviger vast.

‘Niet hier,’ fluisterde ze.

‘Nee.’

Hij gebaarde met zijn hoofd naar het achterkamertje en ze verdwenen vlug achter het gordijn. Voorzichtig slopen ze door het halfduister, tot ze bij het bureautje kwamen dat tegen de muur bij het steegje stond.

‘Stof en schaduw,’ mompelde ze, terwijl ze onder het raam neerhurkten.

‘Wat zeg je?’

‘Niets,’ antwoordde ze.

Hij zette het kistje op tafel. Uit zijn zak haalde hij een zakdoek, waarmee hij zijn voorhoofd depte. Ze keek toe, een tedere blik in haar ogen. Hij stak met een trillende hand de zakdoek terug in zijn zak en maakte langzaam de sluiting van het kistje open. Hij klapte het deksel open en draaide het kistje in de richting van de smalle lichtstraal die door het hoge raampje viel. Ze haalde diep adem en liet de lucht langzaam weer ontsnappen.

‘Hij is prachtig,’ fluisterde ze. Ze boog zich voorover en bestudeerde alle ingewikkelde details, een trek van ontzag op haar gezicht.

‘Het is mijn meesterwerk,’ zei hij zacht.

‘Het is de mooiste die u ooit hebt gemaakt.’ Ze rechtte haar rug. ‘Waarom hebt u het gedaan?’ vroeg ze.

Hij keek haar even aan. ‘Ik heb al een tijdje het gevoel dat het allemaal uit elkaar valt,’ antwoordde hij toen, terwijl zijn ogen wazig werden. Hij werd onderbroken door een tweede luide dreun op straat, gevolgd door boze stemmen. Hij schudde zijn hoofd. ‘Er is geen tijd om het uit te leggen.’ Hij keek haar indringend aan. ‘Ze mogen het nu niet vinden. Dan maken ze het kapot en brengen ze mij om.’

‘Ik... ik begrijp het niet,’ fluisterde ze. ‘Waarom? Het ziet er zo... zo gewoon uit.’

‘Je hebt nog niet alles gezien.’

‘De verrassing?’

Hij knikte. Bij het geluid van vallend glas boog hij voorover en haalde de kostbaarheid uit het kistje, voorzichtig, met de handen van een meester. Het lag op een bedje van bloedrood fluweel. Hij trok aan een koordje dat onder de stof uit kwam, waardoor een geheim compartiment tevoorschijn kwam. In de holte onder het fluwelen paneeltje lagen nog twee voorwerpen. Ze boog voorover en sloeg haar hand voor haar mond. Met grote ogen keek ze hem aan.

‘Bloedige Zondag,’ mompelde hij.

‘Wat zegt u?’

Zijn ogen staarden in de verte, terwijl hij in gedachten terugging naar die afschuwelijke ochtend, toen vreedzame demonstranten op Nevski Prospekt, de hoofdstraat van St. Petersburg, waren afgeslacht.

‘Ik was erbij.’ Zijn stem klonk hees. Hij sloot zijn ogen in een vergeefse poging de beelden van de lijken en het gehuil en gekerm buiten te sluiten. Dat was het moment waarop zijn loyaliteit scheuren was gaan vertonen. En dit – hij keek omlaag naar het kistje dat zijn geheim bevatte – dit was zijn daad van verzet.

‘Je moet het meenemen,’ zei hij. Zijn stem klonk nu krachtiger, zekerder, vastberaden. Hij plaatste het paneeltje dat zijn opstandigheid moest bedekken terug en legde toen voorzichtig de kostbaarheid terug op het fluweel. Hij deed het deksel dicht en klikte het in het slot. Het geluid weerkaatste tegen de muren om hen heen. ‘Je moet het meenemen en gaan. En, liefde...’ Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Je mag aan niemand vertellen wat je hebt, tot de tijd gekomen is.’

Ze zweeg even. ‘Ik doe het voor u,’ zei ze toen.

Ze keken elkaar nog een moment in de ogen. Buiten werd steeds luider geschreeuwd. Ze kwamen dichterbij.

‘De tsaar is afgetreden,’ fluisterde ze.

Hij knikte. Toen pakte hij het kistje met zijn meesterwerk. Hij liet het nog even in zijn handen rusten, als een vader die zijn kind voor de laatste keer in zijn armen koestert.

‘Het is een kwestie van tijd voordat alles verdwijnt,’ zei hij. ‘Alle werkstukken, alle schoonheid.’

Hij reikte haar het kistje aan, met een tedere blik in zijn ogen. ‘Maar deze niet. Je moet het veilig bewaren. Misschien is het nog maar de enige die overgebleven is.’

Het geschreeuw klonk dichterbij. Ze drukte het kistje tegen haar borst en keek hem aan, haar ogen groot.

‘Wat moet ik ermee doen?’ vroeg ze.

Hij keek naar het kistje. ‘Dit is mijn nalatenschap, maar ze zijn er nu nog niet klaar voor. Ik vertrouw erop dat je weet wat je moet doen als de tijd gekomen is. Tegen die tijd ben ik niet meer dan een herinnering.’

Ze schudde haar hoofd en probeerde haar tranen te bedwingen. ‘Wat gaat u doen?’ vroeg ze, terwijl ze zijn hand vastpakte.

‘Maak je over mij maar geen zorgen,’ antwoordde hij. ‘Ik red me wel.’ Hij drukte haar hand tegen zijn borst en kneep er even in. Toen draaide hij haar om naar de achterdeur. ‘Nu moet je gaan. Verberg het op een goede plek, totdat je het land uit kunt.’

Hij keek om zich heen naar de winkel waar hij jarenlang over zijn werkbank gebogen had gezeten, zijn werknemers had aangemoedigd en zijn fortuin had vergaard.

‘Het duurt niet lang meer,’ zei hij zacht.

‘Dank u wel dat u me vertrouwt,’ zei ze, de tranen glansden in haar ogen.

Hij knikte, boog zich voorover en drukte zacht een kus op haar wang. ‘Tot weerziens, liefje,’ zei hij. ‘En, Alma...’

Ze keek op en zag de vastberaden blik in zijn ogen.

‘Vergeet niet wat ik je heb verteld.’

Hij draaide zich om, liep vlug het vertrek door en verdween achter het gordijn.

***

Alma hoorde hem de trap oplopen naar de flat waar hij met zijn vrouw woonde. Zijn hele familie was nu in gevaar. Boze

relschoppers hadden het gemunt op iedereen die relaties had met de keizerlijke familie.

Ze draaide zich om naar de achterdeur en trok die open. Ze snakte naar adem toen de ijzige wind haar in het gezicht sloeg. Ze stak het kistje onder haar mantel, trok die dicht om zich heen en liep het steegje in. Het metaal drukte tegen haar borst, en het geheim woog zwaar op haar hart. Ze zou doen wat hij had gevraagd. Ze zou ontsnappen en zijn meesterwerk verstoppen.

Ze liep de hoek om en boog haar hoofd tegen de wind. Vlug liep ze langs de voorkant van de winkel aan Bolshaya Morskaya 24. De neogotische gevel van het gebouw, dat eens een bron van trots was geweest, was nu een overduidelijk teken van overvloed en daarom een gemakkelijk mikpunt voor de bolsjewieken. Vanuit haar ooghoek zag ze de stenen van Fins graniet. Vlug liep ze langs de etalageruiten, die eens zo uitnodigend hadden geglommen, maar er nu donker en droefgeestig uitzagen.

In de verte zwol het lawaai van de menigte aan en ze keek omlaag, terwijl ze zo snel mogelijk doorliep, zonder het in paniek op een rennen te zetten. Ze keek niet op toen ze voorbij de deur liep waar ze al duizend keer voorbijgelopen was. Daardoor zag ze niet hoe de sneeuwvlokken langs het uithangbord boven haar hoofd joegen – het uithangbord met de naam: K. Fabergé.

Heden

Ava liet het touw los en kwam weer op haar voeten neer. Ze zette haar handen in haar zij en haar borstkas ging hijgend op en neer, terwijl het zweet van haar voorhoofd drupte. Ze ging op haar hurken zitten en liet haar ellebogen op haar knieën rusten.

‘Goeie work-out.’

Ava keek op en knikte naar Joe. Ze gaf haar sportmaatje een boks en stak haar kin naar voren.

‘Jij ook,’ zei ze. Ze duwde zichzelf overeind en schudde haar armen los. ‘Dat was veel moeilijker dan ik dacht,’ zei ze met een vertrokken gezicht.

Joe snoof. ‘Dat is altijd zo.’ Hij grijnsde. ‘Als het niet moeilijk is, doe je het verkeerd.’

Ze glimlachte terug. ‘Mee eens.’

Ze liep naar haar tas, pakte haar handdoek en depte haar gezicht, terwijl ze met tegenzin alle andere deelnemers een boks gaf. Ze wilde liever alleen met Joe praten, maar het was een ongeschreven regel bij CrossFit dat je elke work-out beste maatjes moest zijn met de hele groep fitnessfanaten. Ava bleef liever anoniem.

Ze liep naar buiten, haalde haar zonnebril uit haar tas en zette die op. Het horloge om haar pols trilde en ze keek wie er belde.

MAMA.

Ava stak haar hand in haar tas en haalde haar telefoon en haar sleutels tevoorschijn. Ze nam de telefoon op.

‘Hoi, mam,’ zei ze, terwijl ze haar sleutels overpakte en ze liet vallen. Ze mompelde een verwensing toen ze onder de auto terechtkwamen.

‘Ava?’

‘Wacht even,’ zei Ava, terwijl ze zich behoedzaam en met tril-
lende benen op haar knieën liet zakken.

‘Ava?’ klonk Carols stem nog eens door de telefoon.

‘Ik kom al,’ zei Ava, terwijl ze haar hand onder de auto stak en haar sleutels vond. Ze kwam overeind en hield de telefoon tegen haar oor. ‘Ja, hoi, mam.’ Ze deed de auto van het slot en liet zich op de bestuurdersstoel zakken. ‘Ik ben er.’

‘Ava, lieverd.’

Ava hield de sleutel even stil voor het contactslot. De stem van haar moeder klonk gespannen.

‘Ik heb net... nieuws gekregen.’

‘Nieuws?’ vroeg Ava.

Carol haalde diep adem en liet de lucht langzaam ontsnappen. Ava schudde haar hoofd en startte de motor. Haar moeder stond erom bekend dingen langer te rekken dan noodzakelijk.

Ava’s auto kwam sputterend tot leven en de radio begon te galmen, waardoor ze schrok en haar telefoon liet vallen.

‘Hè!’ Ze drukte de radio uit en pakte haar telefoon. ‘Sorry, nog een keer.’

‘Lieve help, gaat het goed?’

Ava snoof. ‘Dat hangt af van je definitie van “goed”.’

‘Je bent toch niet weer ontslagen?’

‘Eh, nee, mam,’ antwoordde Ava. ‘Maar bedankt voor het blijk van vertrouwen.’ Ze keek in de achteruitkijkspiegel en reed langzaam van haar parkeerplaats af. ‘En bij mijn vorige baan ben ik niet ontslagen. Ik ging vrijwillig weg.’

‘Na een ruzie met je baas.’

‘U zei toch dat u nieuws had?’ vroeg Ava.

Een langgerekte stilte hing zwaar tussen hen in. ‘Het is geen goed nieuws,’ zei haar moeder gespannen.

‘Mam, ik krijg er iets van. Kunt u niet gewoon zeggen waarom u belt?’

‘Het gaat over je vader, Ava.’

De stilte wikkelde zich om hen heen, terwijl Ava haar moeders woorden in zich opnam.

‘Mijn vader?’

‘Zijn zus mailde me vanmorgen. Herinner je je tante Sylvie nog? Je hebt haar weleens gezien toen je klein was. Ze kwam na Kerst bij ons eten toen je... even kijken. Misschien was je negen of tien. Of misschien nog maar zeven. Hoe dan ook, ze kwam bij ons eten omdat ze je wilde ontmoeten, maar...’

‘Mam!’ Ava stak geërgerd haar handen omhoog. ‘Als ik zeg dat ik me tante Sylvie kan herinneren, wilt u dan alstublieft verdergaan?’

‘Nou, lieverd...’ Haar moeder zweeg even. ‘Het lijkt erop dat je vader op sterven ligt.’

Ava remde voor een verkeerslicht en stond stil. Ze keek zwijgend naar de auto’s die het kruispunt overstaken. Ze had haar vader al tien jaar niet gezien. Ze was toen zestien, en het was nog maar de vijfde of zesde keer dat ze met hem alleen geweest was. Nick Laine was geen type voor verplichtingen en zijn gedachten over het vaderschap waren nogal beperkt. Tijdens dat laatste bezoek had hij het grootste deel van de ochtend aan zijn motor zitten sleutelen, terwijl hij oogcontact met Ava vermeed. Later die dag had ze tegen haar moeder gezegd dat ze er liever niet meer naartoe wilde.

‘Ava?’

Achter haar toeterde een auto en Ava schrok op. Ze trapte het gaspedaal in en haar banden slipten even voordat ze slingerend in beweging kwam.

‘Ik ben er nog,’ zei ze.

‘Het spijt me, lieverd,’ zei haar moeder.

‘Waarom? Ik ken de man nauwelijks.’

‘Dat weet ik. Maar het is toch papa.’

‘Nee. Hij is mijn vader. Dat is het verschil.’

Even was het stil. Toen ging Carol verder: ‘Hoe dan ook, ik denk dat het goed zou zijn als je bij hem langsgaat. Wij samen.’

Ava zette het knipperlicht aan en sloeg de hoek om naar haar appartement. Er schoof een grijze wolk voor de zon, terwijl ze de met palmen omzoomde straat in reed. Er kwam een fikse

regenbui aan, typisch voor een zomermiddag in Florida.

‘Ik weet het niet, hoor, mam,’ zuchtte Ava.

‘Ava –’

‘Ik weet het, ik weet het. Hij is mijn vader,’ mompde ze.

‘Nou... ja. En hij is je enige link met die kant van je familie. Er zijn dingen die je kunt vragen – dingen die je misschien wilt weten zodat je ze later aan je kinderen kunt vertellen.’

‘Ik wil geen kinderen, weet u nog?’ zei Ava. Aan de andere kant van de lijn stootte er iets tegen de telefoon, en Ava zag in gedachten hoe haar moeder in haar neusbrug kneep – wat ze altijd deed als ze probeerde haar frustratie de baas te blijven.

‘Dat geloof ik niet.’

Ava zette de motor uit en liet haar hoofd achteroverleunen. Ze keek naar de trap die naar haar appartement op de tweede verdieping leidde.

‘Waarom wilt u bij hem langs, mam?’ vroeg ze. ‘Hij heeft ons in de steek gelaten, weet u nog? Hij heeft u alleen gelaten toen u mij moest grootbrengen. Waarom bekommert u zich om hem?’

Even kwam er geen antwoord. Ava zag in gedachten haar moeder in de verte staren, zoals ze dat altijd deed als ze een overweging onder woorden probeerde te brengen. Ava was snel en impulsief met haar woorden, maar haar moeder juist voorzichtig en bedachtzaam – een eigenschap die Ava waardeerde, hoewel ze er soms dol van werd.

‘Ik hield van hem, Ava,’ zei ze toen.

‘Precies, mam. Hield. Verleden tijd. Maar we leven nu in het heden.’

‘We hadden samen een kind. Mijn liefde voor hem is nu anders, maar... ik...’ Ze zuchtte diep. ‘Ik kan hem niet laten sterven zonder hem in ieder geval te bedanken dat hij me jou gegeven heeft.’

Ava schudde haar hoofd en knipperde tegen de tranen die achter haar ogen prikten. ‘Ja, als u het zo zegt,’ mompelde ze.

Ze duwde het portier open en stapte uit de auto, precies op het moment dat de donder door de lucht rolde – een laag, aan-

houdend gerommel dat steeds luider over haar heen trok.

‘Prima, dan ga ik met u mee,’ zei ze, terwijl ze haar telefoon tussen haar oor en schouder klemde en haar tas uit de auto pakte.

‘Zo mag ik het horen.’

Ava hoorde een zweem van tevredenheid in de toon van haar moeders stem. Ze rolde met haar ogen en sloeg het portier dicht. Toen rende ze naar de trap van haar appartement en was net boven toen de regen begon te plenzen.

‘Ik moet gaan, mam,’ zei ze. ‘Ik moet naar mijn werk.’

‘Dus je bent echt niet ontslagen?’

‘Mama!’

‘Oké, oké. Ik zal Sylvie mailen dat we op zaterdagochtend graag even bij hem langs willen komen.’

‘Prima.’ Ava haalde diep adem. ‘Ik houd van u, mam.’

‘Ik ook van jou, lieverd,’ antwoordde Carol teder.

Ava deed de deur van haar appartement van het slot en duwde die open. Ze legde haar sleutels op het tafeltje in de hal, schopte haar schoenen uit en liep op haar sokken naar de keuken. Ze trok de koelkast open en zuchtte. Ze zag een paar appels, wat kledderige spinazie, die weggegooid moest worden, een pot pindakaas en een leeg melkpak.

Ze pakte een appel, deed de koelkast weer dicht en draaide zich om. Ze leunde met haar rug tegen het aanrecht.

‘Zo, dus Nick ligt op sterven,’ mompelde ze. Ze liet die gedachte even bezinken en probeerde te bepalen wat ze daarvan vond. Ze had lang geleden het idee opgegeven dat ze een vader had. Ze had hem niet eens gemist. Maar nu ze wist dat hij binnenkort voorgoed weg zou zijn, bespeurde ze een nieuw gevoel vanbinnen.

Ze zette zich af tegen het aanrecht, liep naar haar kledingkast en haalde een doos van de bovenste plank. Ze veegde het stof van het deksel en ging op de grond zitten. Ze haalde het deksel eraf en bekeek de inhoud nauwkeurig.

Ze haalde een nieuwsartikel tevoorschijn dat ze had gevonden toen ze dertien was. Ze had het voor vijftig cent door een bi-

bibliotheekassistente laten uitprinten van de computer, zodat haar moeder niet zou merken waar ze naar had gezocht.

‘O, wil je meer weten over schatzoeken?’ had de bibliotheekassistente gevraagd. Ava had geknikt, want ergens was dat inderdaad zo. Maar ze wilde eigenlijk meer weten over één bepaalde schattenjager: Nick Laine.

Ze was er bij toeval achter gekomen dat haar vader een beroemd schatzoeker was. Ze zag een brief liggen toen ze een paar sokken zocht in haar moeders dressoir. Haar vader legde daarin aan haar moeder uit dat het hem speet dat hij haar en Ava moest achterlaten, maar dat hij moest proberen te vinden waarnaar hij op zoek was.

Schatzoeken is mijn passie, Carol, stond er in de brief. Het is mijn beroep. Ik kan niet zo'n man zijn die thuisblijft om zijn gezin te onderhouden. Zo ben ik niet. Ik wilde wel zo zijn, maar het gaat gewoon niet.

Door die brief was Ava de volgende dag naar de bibliotheek gegaan om op het internet te zoeken naar de vader die ze in haar hele leven nog maar een paar keer had gezien. Ze las de kop van het nieuwsartikel.

Schattenjager Nick Laine ontdekt zeer oude Azteekse kunstvoorwerpen

Onder het artikel stond een foto van haar vader, trots boven op een grote heuvel, met achter zich een ruïne. Eén voet had hij op een steen gezet, zijn handen in zijn zij, en er lag een brede grijns op zijn knappe gezicht. Ava had haar vader nooit eerder zo gezien – gelukkig en ontspannen. Elke keer dat ze hem zag, schoten zijn ogen nerveus heen en weer en hij glimlachte zelden.

Ze legde het artikel terug en haalde een tweede uit de doos. Dit keer werd haar vader geprezen omdat hij bij toeval een smaragdmijn in Zambia had ontdekt. Op de foto stond haar vader voor het Smithsonian Instituut, en volgens de kop zou de beroemde Nick Laine een presentatie houden over de vele avonturen tijdens zijn zoektocht naar verloren schatten.

Ava leunde tegen de muur en dacht aan haar tienerjaren,

toen ze vaak had gedroomd dat het contact met haar vader ooit hersteld zou worden, en dat ze dan met hem mee zou gaan op zijn beroemde expedities rond de wereld. Samen zouden ze een onstuitbaar duo vormen in de schattenjacht.

‘*Niet te geloven dat ik al die jaren heb verspild zonder jou,*’ zou hij zeggen, terwijl ze samen in de opening van een grot stonden, klaar om diep in de berg door te dringen en zijn geheimen aan het licht te brengen.

Ava lag ’s nachts vaak wakker en stelde zich dan voor welke plaatsen ze allemaal zou bezoeken, en diep vanbinnen kriebelde de lust om ook op expeditie te gaan. Zij en haar moeder gingen nooit ergens naartoe, behalve elk jaar naar Miami, op bezoek bij haar grootouders. Eén keer had haar moeder genoeg weten te sparen om in de voorjaarsvakantie met haar naar een huisje in de Smoky Mountains te gaan. Maar het was ongewoon koud geweest voor de tijd van het jaar, en als inwoners van Florida waren ze daar niet op voorbereid. Dus ze zaten het grootste deel van de tijd bij de kachel in een poging om warm te blijven.

Ava wilde reizen, iets van de wereld zien en nieuwe mensen en plaatsen ontdekken. Maar die droom had ze lang geleden opgegeven, rond de tijd dat ze had beseft dat Nick Laine nooit zou veranderen en haar nooit zou vragen lid te worden van zijn team. Maar toch, als ze keek naar de artikelen die ze al zo vaak gelezen had, roerde zich weer dat vertrouwde in haar binnenste. Het verlangen naar avontuur was altijd aanwezig, borrelend net onder de oppervlakte, en het bracht haar in de verleiding om alle reserves overboord te gooien en er gewoon aan toe te geven.

Ze keek nog eens in de doos. Onderin, onder alle krantenknipsels, lag een foto van haar en haar vader. Het was de enige foto die ze van hen samen had. Ze was een jaar of twee en de foto was genomen vlak voor zijn vertrek. Ava zat bij haar vader op schoot met een brede grijns op haar gezichtje. Haar piekerige, blonde haar was in twee scheve staartjes bij elkaar gebonden, en ze hield een pluchen giraffe onder haar arm geklemd, die Nick van een van zijn zakenreizen had meegenomen. Dat zei

haar moeder. Nick had zijn armen om haar middel geslagen en hij keek in de camera met een lachje om zijn mond dat niet helemaal tot aan zijn ogen kwam.

Ava bekeek de foto nauwkeurig. ‘Waarom bent u weggegaan?’

Ze liet de foto weer in de doos vallen, stond op, en duwde de doos terug op de bovenste plank van de kast. Ze keek op haar horloge en vertrok haar gezicht. Ze rende naar de badkamer om even snel te douchen. Ze was nog niet ontslagen, maar haar baas had gezegd dat als ze nog één keer te laat kwam, ze ander werk kon gaan zoeken.

Tien minuten later vloog Ava de deur uit. Er drupte nog water uit haar haren en ze probeerde haar witte blouse in haar zwarte broek te proppen terwijl ze het autoportier opentrok. Het was 25 minuten rijden naar het restaurant in Hyde Park Village in Tampa, waar ze werkte, dus ze zou het net kunnen halen. Ze stapte vlug in, stak de sleutel in het contactslot en draaide hem om. Niets. Ze draaide nog eens en gromde geërgerd toen de motor wat sputterde en proestte, maar niet wilde starten. Ze drukte het gaspedaal een paar keer in en draaide de sleutel nogmaals om. Nu hoorde ze alleen een tikkend geluid. Ze bonsde met haar vuist op het stuur, liet haar hoofd tegen de rugleuning zakken en sloot haar ogen.

Er werd op het raam geklopt. Ava gaf een gil en keek.

‘Hé, sorry!’

Ze duwde het portier open en schudde haar hoofd, terwijl haar buurman Zach een stap achteruit deed. Ava stapte uit en gooide het portier achter zich dicht.

‘Gaat het?’ vroeg hij. Zijn gitzwarte haar was glad in een zij-scheiding gekamd, alsof hij straks op de foto moest. Hij was lang en slungelig, maar compenseerde zijn gebrek aan breedte met een aanstekelijke persoonlijkheid. Zijn helderblauwe overhemd stak in een kaki broek, waardoor hij eruitzag als een magere Clark Kent. Zach schoof zijn dikke brilmontuur omhoog op zijn neus en glimlachte.

‘Het gaat prima,’ mompelde Ava.

‘Zo zie je er anders niet uit,’ zei Zach. ‘Je kijkt geërgerd.’

‘Ja, nou, dat ben ik ook wel.’ Ze schopte tegen de band van haar auto. ‘Die stomme auto wil niet starten. Ik kan dus niet naar mijn werk, en dat betekent dat ik vandaag waarschijnlijk ontslagen word. Dus dat is super.’

‘Ik kan je wel naar je werk brengen,’ zei Zach.

‘Nee, dat hoeft je niet te doen. Het is voor jou helemaal uit de richting.’

‘Nee hoor. Ik werk vandaag thuis, dus ik heb tijd zat. Laat me je helpen.’

Ava dacht even na over zijn aanbod. Het was geen geheim dat Zach verliefd op haar was. Ze waren directe burens, waardoor ze vaak contact hadden. In het appartementencomplex werden regelmatig feestjes georganiseerd voor de bewoners, en dan stond ze vaak met Zach te kletsen. Een paar keer hadden ze met nog een aantal burens vrijwilligerswerk gedaan bij de daklozenopvang, en het was Ava opgevallen dat Zach op een bijzonder ontwapenende manier kon praten met mensen die worstelden met de moeilijkheden in het leven. Eerst had ze zijn aandacht niet vervelend gevonden. Zach was eigenzinnig en grappig op een heel eigen manier en Ava had het leuk gevonden om met hem te praten, totdat duidelijk werd dat hij dat om heel andere redenen ook leuk vond. Uiteindelijk begon zijn aandacht haar te ergeren, en ze had bewust wat afstand van hem genomen. Maar Zach liet zich niet zo gemakkelijk op andere gedachten brengen. Hij was er vrij duidelijk over dat hij niets liever wilde dan qualitytime met haar doorbrengen. Hij was wel lief, en met een beetje moeite kon hij ook wel knap genoemd worden, maar omdat ze hem niet aan het lijntje wilde houden, had Ava hem al een paar keer zo voorzichtig mogelijk afgewezen.

Ze keek op haar horloge en zuchtte. ‘Als het niet al te veel moeite is, denk ik dat ik het toch maar moet doen,’ zei ze uiteindelijk.

Zach grijnsde. ‘Voortreffelijk!’

Ava moest moeite doen om haar glimlach in te houden. Het

was kenmerkend voor Zach dat hij praatte als een omaatje van 99 jaar. Welke andere man gebruikte een woord als ‘voortreffelijk’? Ze pakte haar tas uit de auto en volgde Zach over de parkeerplaats naar zijn kleine, zwarte Audi, waar ze op de rijdersstoel ging zitten.

‘Gast,’ – ze keek om zich heen naar het brandschone interieur van de auto – ‘je auto is waanzinnig schoon. Is hij nieuw?’

‘O, nee hoor. Ik heb deze auto nu vijf jaar. Toen we een paar maanden geleden vrijwilligerswerk deden, reed je ook in deze auto met me mee.’

‘Ja, en toen dacht ik ook al dat hij nieuw was.’ Ava lachte. ‘Hij ruikt zelfs nieuw! Hoe doe je dat?’

‘Hoe doe ik wat?’

‘Zorgen dat hij eruitziet en ruikt alsof je hem net hebt gekocht,’ zei Ava, terwijl ze lachend haar hoofd schudde.

Zach haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik niet. Ik eet nooit in de auto, en ik stofzuig hem om de paar dagen. En elke zaterdagochtend was ik hem.’

Ava staaarde hem met open mond aan.

‘Wat is er?’ vroeg Zach.

Ze schudde haar hoofd. ‘Niks.’

Even was het stil. ‘Vind je het eigenlijk leuk om in dat restaurant te werken?’ vroeg Zach toen.

Ava haalde haar schouders op. ‘Nee. Maar ik moet ergens van leven en iets anders heb ik op dit moment niet.’

Zach voegde in op de snelweg en keek haar vanuit zijn ooghoeken aan. ‘Maar je hebt toch een universiteitsdiploma?’

Ava zuchtte. ‘Ja, dat heb ik. Als hoofdvak wereldgeschiedenis en als bijvak sociologie.’

‘Nou, dat klinkt interessant.’

‘Dat is het ook! Maar ik kan er alleen niks mee. Mijn moeder probeerde me daarvoor te waarschuwen, maar ik vond dat als ik ging studeren, het wel iets interessants moest zijn.’ Ze haalde haar schouders op.

Zach knikte. ‘Dat snap ik. Ik wilde ook geen bedrijfsstatistiek

en informatica studeren, maar mijn vader stond erop. Het was gruwelijk saai.'

Ava keek hem aan. 'Ik weet dat je iets met IT doet, maar ik weet niet wat dat inhoudt. Wat doe je dan eigenlijk?'

'Ik analyseer data en doe configuratiebeheer voor een lokaal marketingbedrijf.'

Ava snoof. 'Eh, ik begrijp niet eens wat je net zei.'

Zach glimlachte. 'Dat geeft niet. Het is net zo saai als het klinkt. Maar daarnaast doe ik wat webdesign, en dat vind ik wel leuk. Ik wil op den duur een eigen bedrijfje beginnen, maar nu moet ik gewoon zorgen dat ik rond kan komen. Dat begrijp jij wel.'

'Maar al te goed,' mompelde Ava.

De rest van de reis legden ze zwijgend af. Zach kwam zeven minuten te vroeg bij het restaurant aan, en ze bedankte hem vluchtig.

'Ik vraag wel of iemand van het restaurant me vanavond thuisbrengt, dus je hoeft me niet te komen ophalen,' zei ze, terwijl ze het portier openduwde.

'O, dat vind ik niet erg hoor! Ik kan je komen ophalen, en dan kunnen we misschien samen even iets eten.' Zijn ogen straalden en even overwoog Ava om op zijn aanbod in te gaan, al was het alleen maar omdat hij eruitzag als een enthousiast, jong hondje dat graag geaaid wilde worden. Maar ze slikte moeizaam en schudde haar hoofd.

'Dank je wel, maar ik ben na een werkdag meestal uitgeput. Vanavond niet. Maar ik waardeer het dat je me hebt gebracht, Zach!'

Zijn gezicht betrok, maar hij herstelde zich snel. 'Graag gedaan, Ava.'

'O, en Zach,' zei ze, en ze boog voorover zodat ze hem over de stoel heen aan kon kijken, 'je kunt best eens een frietje in de auto eten. Daar ga je niet dood van.' Ze knipoogde naar hem en hij glimlachte.

'Ik dacht het niet,' zei hij.

Ze lachte en sloeg het portier dicht. Toen draaide ze zich om

en ze liep vlug naar het restaurant. Ze trok de deur open en toen ze achteromkeek, stond Zach nog te wachten. Hij glimlachte breed naar haar, stak zijn hand op en reed weg.

***

Het was veel eerder zaterdag dan Ava had gewild. Ze had de hele week ritjes van en naar het werk moeten regelen. Een paar keer had ze een taxi gebeld, omdat ze Zach liever niet nog een keer om hulp vroeg, hoewel ze wist dat hij alles meteen zou laten vallen om haar te kunnen helpen. Ava stapte door de deur van haar appartement naar buiten en deed die op slot. Ze liep de trap af en zuchtte van frustratie toen ze haar auto zag staan. Ze had gisteren eindelijk iemand gebeld om ernaar te komen kijken, maar ze had te horen gekregen dat er nieuwe bougies in moesten en nog heel veel andere kleine dingetjes, waardoor het bedrag hoger werd dan ze zich kon veroorloven. Ze zou haar moeder om geld moeten vragen.

Ava leunde tegen de kofferbak van haar auto en wachtte op haar moeder. Ze zouden samen op bezoek gaan bij Nick en haar tante Sylvie. Blijkbaar had haar vader een paar maanden geleden besloten bij zijn zus in Lakeland te gaan wonen, toen de artsen de kanker niet meer onder controle konden houden.

Ava schrok van het geluid van een claxon. Ze keek op en zag haar moeder de parkeerplaats op komen rijden. Ze zette de auto stil, en Ava stapte in.

‘Je ziet er leuk uit,’ zei Ava, en ze keek naar haar moeders kapsel dat perfect in model gebracht was en haar opgemaakte gezicht. ‘Rode lippenstift?’ Ze trok haar wenkbrouwen op.

‘O, ik heb me vanmorgen gewoon een beetje opgefrist,’ zei haar moeder met een schaapachtige glimlach.

Ava wierp haar een sceptische blik toe. Ze trok het portier dicht, en zag Zach uit het appartementencomplex naar buiten komen. Hij maakte oogcontact en zwaaide enthousiast.

‘Goedemorgen, Ava!’ riep hij. Hij droeg vandaag een poloshirt,

dat weer in een net iets te strakke broek gestopt zat.

‘Hoi, Zach,’ zei Ava.

‘O, is dit je moeder?’ vroeg hij, terwijl hij in de auto keek.

‘Ja,’ zei Ava met een ongeduldige zucht. ‘Dit is mijn moeder, Carol.’

Zach liep vlug naar hun auto toe, boog voorover, en stak onhandig zijn hand op naar Carol, die geamuseerd terugzwaaide.

‘Hallo, miss Carol. Aangenaam u te ontmoeten,’ zei hij.

‘Insgelijks. Zach heet je toch?’

‘Ja, mevrouw.’ Hij stak zijn arm door het raampje over Ava heen en schudde Carol de hand. ‘Wat gaan jullie doen vandaag?’ vroeg hij, terwijl hij hen beurtelings aankeek.

‘O, niet zoveel,’ zei Ava. ‘Ditjes en datjes. Meidendingen.’

Zach knikte met een blik van verstandhouding. ‘Ik begrijp het.’ Hij kwam overeind en deed een stap achteruit. ‘Nou, een fijne dag, dames! En Ava, als je komende week een lift nodig hebt, laat je het maar weten. Ik help je altijd graag.’

‘Dank je wel, Zach,’ mompelde Ava. Ze leunde achterover tegen de rugleuning, terwijl Carol naast haar zat te grinniken.

‘Nou, hij was... vriendelijk,’ zei Carol. ‘En overduidelijk verliefd op je.’

Ava kreunde. ‘Ik wil het er niet over hebben.’

Haar moeder lachte hardop. ‘Wat een eigenaardige jongeman. Praat hij altijd zo?’

Ava keek haar vanuit haar ooghoeken aan en tuitte haar lippen. Carol lachte weer en stond stil bij het stopbord. Even controleerde ze haar kapsel in het achteruitkijkspiegeltje en reed toen de parkeerplaats af.

‘Waarom zou je deze week een lift nodig kunnen hebben?’ vroeg ze.

Ava haalde haar schouders op. ‘Daar wil ik het ook niet over hebben.’

‘Hoeveel heb je nodig om hem te laten repareren?’ vroeg Carol, terwijl ze haar zijdelings aankeek.

‘Echt hoor, mam. We hoeven hier nu niet over te praten, oké?’

Lange tijd zaten ze zwijgend naast elkaar, terwijl de spanning steeg.

Eindelijk vroeg Carol: 'Ben je zenuwachtig?'

Ava haalde haar schouders op. 'Jij?'

'Een beetje,' zei Carol. 'Het zal best moeilijk zijn om hem zo te zien. Sylvie zei dat hij erg zwak en broos is. Daar moeten we ons op voorbereiden.'

Er viel weer een stilte. Toen zei Ava: 'Waarom heb je me nooit verteld wat Nick deed voor de kost, mam? Waarom heb je me nooit verteld over het schatzoeken en het reizen?'

Carol zweeg lange tijd. 'Het was... ingewikkeld,' zei ze toen. 'Waarom?'

'Nou... je lijkt veel op je vader,' zei ze. 'Je hebt hetzelfde verlangen als hij, en dezelfde neiging om van het een naar het ander te fladderen zonder een geregeld, verantwoordelijk leven te gaan leiden. Ik wilde je hoofd niet vullen met romantische gedachten over een leven vol avontuur, want zo werkt het leven gewoon niet.'

'Voor hem wel,' zei Ava bits.

'Ja, maar ten koste van ons,' antwoordde Carol zacht. 'Hij kon doen wat hij wilde, maar het kostte hem zijn gezin. Het kostte jou je vader. Het kostte mij de liefde van mijn leven.'

Ava zweeg lange tijd. 'Ik volg zijn avonturen al een tijdje.'

Carol knikte. 'Dat weet ik. Dat moet ook, denk ik. Je had eigenlijk al die tijd moeten weten wat voor werk hij deed. Ik was daar niet open over. Achteraf besepte ik dat ik dat anders had moeten doen. Het spijt me.'

Ava keek naar haar moeder en zag dat ze wat tranen uit haar ogen veegde. 'Het geeft niet, mam,' zei ze. 'Het zou niets veranderd hebben. Ik weet wie Nick is, professioneel gezien, en persoonlijk gezien. Ik begrijp het.'

Carol knikte. Ze reden in stilte verder, in gedachten verzonken. Ze piekerden over een verleden dat ze niet konden veranderen, en een toekomst zonder Nick Laine, die dreigend voor hen opdoemde.

Eindelijk nam Carol een afslag van de snelweg en keek op haar telefoon voor de routebeschrijving. ‘We zijn er bijna,’ zei ze zacht.

Tien minuten later reden ze een stille straat in. Aan weerszijden stonden bomen waar Spaans mos in groeide, dat het dak van de auto raakte. Heuvelafwaarts, aan het einde van de straat, lag een enorm meer te glanzen in de ochtendzon. De golfjes dansten in het licht als diamanten.

‘Het is mooi hier,’ zei Ava.

Carol antwoordde niet. Ze hield haar handen om het stuur geklemd en keek recht vooruit. Even later reed ze een smalle oprit op, die naar een wit huis liep. Een wit hekwerk omzoomde een perfect onderhouden gazon. In de voortuin stond trots een enorme eik, en langs het paadje naar de deur groeiden kleurige bloemen. Aan de zijkant van het huis hing een Amerikaanse vlag, die zachtjes wapperde in de wind.

‘Sylvie weet altijd precies hoe ze moet zorgen dat het er mooi en uitnodigend uitziet,’ mompelde Carol.

‘Ik heb haar toch maar één keer ontmoet?’ vroeg Ava.

‘Ze is een paar keer op bezoek geweest toen je klein was, voordat Nick vertrok. Maar ja, je kunt je waarschijnlijk maar één keer herinneren.’

‘Waarom?’ Ava keek toe hoe Carol haar spiegelbeeld bekeek en nerveus aan haar kapsel frunnikte.

‘Sylvie is... anders.’

Ava trok een wenkbrauw op. ‘Mam, ik ben 26. Nu hoef je alles niet meer voor me te verbloemen.’

Carol glimlachte. ‘Nee, dat is waar. Sylvie mocht mij niet. Ze vond me te eenvoudig en ze geloofde dat ik Nick in de weg zou staan.’

‘Dus ze was een kreng.’ Carol keek haar vernietigend aan, en Ava glimlachte schaapachtig.

‘Dat is jouw woord. Sylvie is gewoon... een beetje een ruwe bolster. Ze is zes jaar ouder dan Nick en ze heeft hem altijd beschermd als een moeder.’

‘Waarom? Waar was hun moeder?’

‘Ik heb nooit het hele verhaal gehoord. Ik heb mijn schoonmoeder nooit ontmoet. Ze stierf vlak nadat Nick en ik verkering kregen. Hij zei alleen dat ze teleurgesteld was in haar leven. Ik weet niet precies waarom.’

‘En mijn grootvader?’

‘Hij stierf toen Nick nog klein was, maar hij was ook schatzoeker. Ik geloof niet dat hij vaak thuis was toen je vader opgroeide.’ Carol keek even naar Ava. ‘Soms worden we net als onze ouders, zonder dat we daar erg in hebben.’

Ava keek naar het huis. ‘Die kant van de familie komt uit Finland, toch?’

‘Ja,’ antwoordde Carol. ‘Je grootmoeder emigreerde als tiener naar de Verenigde Staten, waar ze je grootvader ontmoette. Ze trouwde nog voor haar twintigste met hem. Je overgrootouders hebben hun hele leven in Finland gewoond. Je vader zei altijd dat hij me een keer wilde meenemen naar Finland.’ Ze zuchtte weemoedig. ‘Hij zei dat ik het daar geweldig zou vinden.’

Ava keek haar moeder lange tijd zwijgend aan. Ze was een sterke vrouw, die haar zonder klagen alleen had opgevoed.

Carol keek naar Ava met een flauwe glimlach om haar mond. ‘Nou,’ zei ze. ‘Het is nu of nooit.’

Ava voelde zich erg aangetrokken tot de tweede optie, maar ze duwde het portier open en volgde haar moeder over het pad naar de veranda. Carol klopte zacht op de deur, en ze deden allebei een stap achteruit en wachtten.

Zachte voetstappen klonken van achter de deur. Ava slikte moeizaam toen de voordeur openging en ze oog in oog stond met een vrouw die ergens in de zestig leek te zijn. Ze was klein en gezet, met dik, grijs haar dat in een losse knot in haar nek bijeengebonden was. Ze droeg een jurk tot op de grond, waardoor ze breder leek dan ze volgens Ava was. Haar mond krulde zich in een geforceerde glimlach, maar haar ogen stonden sceptisch terwijl ze de twee vrouwen in zich opnam.

‘Hallo, Carol,’ zei Sylvie. Ze trok de deur verder open en liet hen binnen.

‘Hoi, Sylvie.’ Carol boog voorover en gaf haar ex-schoonzus een ongemakkelijke omhelzing.

Sylvie liet los en richtte haar blik op Ava. ‘Nou, jij bent een knappe, jonge vrouw geworden.’

Ava dacht dat ze iets van tederheid in haar tantes stem hoorde, maar ze wist het niet zeker, dus ze glimlachte alleen maar. ‘Hoi, tante Sylvie,’ mompelde ze.

Sylvie deed de deur dicht en gebaarde dat ze naar binnen konden gaan. ‘Nicky ligt te rusten,’ zei ze. ‘Hij wilde dat ik hem wakker zou maken zodra jullie er waren, maar dat doe ik nog even niet.’ Ze ging hen voor naar de keuken, een klein vertrek dat zo keurig, schoon en wit was dat Ava’s ogen er bijna pijn van deden. Hier en daar waren er zwarte accenten aan de keukenkastjes, aan het handvat van de oven hingen twee theedoeken, en in de vensterbanken stonden bloempotten met weelderige, groene planten erin. Maar verder was de hele keuken wit. Hij leek zo uit een tijdschrift te komen.

‘Mooie keuken, Sylvie,’ zei Carol. Ze ging aan tafel zitten en keek vol bewondering om zich heen.

Ava wist dat haar moeder altijd ook een leuk ingericht huis had gewild, als uit een tijdschrift. ‘Maar ik heb geen enkel benul van inrichten,’ zei Carol altijd gefrustreerd als ze samen door woonwinkels liepen, op zoek naar snuisterijen om hun huis mee op te leuken. Ze vertrokken altijd weer zonder iets gekocht te hebben, en gingen dan maar ergens koffie drinken.

‘Dank je wel,’ antwoordde Sylvie. Ze deed de koelkast open en haalde een schaal met gemengd fruit tevoorschijn, die ze op het aanrecht zette. ‘Ik heb ook wat scones gemaakt,’ zei ze. ‘En ik heb koffie of groene thee. Wat hebben jullie liever?’

‘O, eh...’ Ava kuchte nerveus, en Sylvie keek haar met half toegeknepen ogen aan. ‘Koffie. Ik wil graag koffie,’ antwoordde ze toen.

Sylvie richtte haar blik op Carol, die knikte dat ze graag hetzelfde wilde. Ze keken toe hoe Sylvie twee mokken koffie inschonk en die voor hen neerzette, samen met een schaal si-

naasappelscones, lemoncurd en het fruit. Ze kregen allebei een sierlijk bordje en Sylvie ging hen voor door scones te pakken en er wat fruit bovenop te scheppen. Ze gebaarde naar Carol en Ava dat ze hun gang moesten gaan.

Ava had nog nooit een scone gegeten, en iets met de naam ‘curd’ klonk walgelijk en verdacht, maar omdat ze haar tante een beetje intimiderend vond, pakte ze van alles wat en nam er kleine hapjes van, tussen grote slokken koffie in.

‘Hoe gaat het met je, Sylvie?’ vroeg Carol.

‘Het gaat wel,’ antwoordde Sylvie. Even hing er een ongemakkelijke stilte.

‘Ik hoorde het, van Hank,’ zei Carol toen, haar handen om de koffiemok geklemd. ‘Wat erg voor je.’

‘O, het gaat best,’ zei Sylvie met een handgebaar.

Ava zag dat haar vingers trilden en ze kreeg sterk de indruk dat het eigenlijk helemaal niet goed ging.

‘Hank is vier jaar geleden gestorven, en allebei de kinderen zijn verhuisd naar een andere staat, dus ik steek mijn tijd volledig in het woondesign.’

‘Waar wonen je kinderen nu?’ vroeg Carol.

Ava zag hoe haar moeder een slokje koffie nam en een grimas probeerde te verbergen. Haar moeder had een hekel aan koffie, tenzij er heel veel suiker en melk in zat en het er meer uitzag als een milkshake dan iets anders.

‘Sarah en haar man wonen in Zuid-Carolina. Ze hebben drie kinderen, dus ze hebben het te druk om te bellen, maar ze komen elk jaar een keer voor een bliksembezoek en een dagje strand.’

‘Heeft Sarah drie kinderen?’ Carol keek even naar Ava. ‘Hoe oud is ze nu?’

‘Ze is 28,’ antwoordde Sylvie.

Ava keek naar haar bord en negeerde haar moeders doordringende blik. Wat maakte het uit dat ze een nicht had die maar twee jaar ouder was dan zij, maar al een man en kinderen had? Ava nam een grote hap van haar scone en kauwde aandachtig.

‘En Jason,’ ging Sylvie verder. ‘Geen idee waar Jason tegen-

woordig uithangt. Dat kind heeft moeite om op het rechte pad te komen. Voor zover ik weet, woont hij in Colorado en werkt hij in een skigebied. Hij kan zelf niet skiën, dat niet. Volgens mij serveert hij koffie in een herberg ergens op een berg.' Ze rolde met haar ogen en nam een slok koffie.

Ava glimlachte en bedacht dat zij en Jason het waarschijnlijk prima zouden hebben kunnen vinden samen.

'En wat doe jij, Ava?' vroeg Sylvie.

'Ik?' Ava slikte moeizaam. 'O, gewoon,' zei ze. 'Ik doe hard mijn best om brood op de plank te krijgen en verder geniet ik een beetje van het leven.' Ze glimlachte gespannen, en Sylvie kneep haar ogen een beetje samen.

'Ik begrijp het,' zei Sylvie. 'Leuk.'

Ava bloosde en wendde haar blik af. 'Hoe gaat het eigenlijk met mijn vader?'

Sylvie zuchtte en zette voorzichtig haar mok neer. 'Hij heeft goede en slechte dagen. We hebben hospicezorg geregeld. Ze zeggen dat hij nog een paar weken tot een paar maanden te leven heeft.' Ze keek naar de deur van een ruimte naast de keuken, waar Nick waarschijnlijk lag, dacht Ava, en richtte haar blik toen weer op de twee vrouwen. 'Het is een eigenwijze man,' zei ze, haar stem gedempt. 'Hij heeft zijn zinnen gezet op een laatste schattenjacht. Hij zegt dat hij die wil afmaken voordat hij sterft, dus het zou me niet verbazen als hij het nog een tijdje uithoudt.'

'Denkt hij dat hij nog een zoektocht aankan?' vroeg Carol.

'O, hij gaat nergens heen.' Sylvie leunde achterover en sloeg haar armen over elkaar. 'Dat gebeurt niet. Hij komt dit huis niet uit.'

Carol glimlachte, maar Ava's ogen werden groot.

'Hoe denkt hij dan te gaan zoeken?' vroeg Ava.

'Hij hoopt dat hij iemand kan vinden die in zijn plaats wil gaan. Hij zoekt... o, wat voor woord gebruikte hij daar ook alweer voor? Het was een vreemd woord uit die *Star Wars*-film.'

'Zoekt hij een *padawan*?' vroeg Ava.

'Ja! Dat woord gebruikte hij.' Sylvie hief haar armen boven

haar hoofd. 'Ik weet niet eens wat het betekent!'

'Het is een soort leerling,' zei Ava glimlachend.

Carol keek haar dochter geamuseerd aan. 'Hoe weet jij dat?'

'Het komt uit *Star Wars!*' riep Ava. 'Ik begrijp niet dat u dat niet weet!'

Sylvie schudde haar hoofd. 'Hoe dan ook, Nicky denkt dat hij nog ergens ver weg op expeditie gaat onder leiding van een jonge pada-dinges.'

'Waar is hij naar op zoek?' Ava leunde voorover.

'Dat wil hij niet zeggen,' mopperde Sylvie. 'Hij zegt dat ik het toch niet begrijp.'

Achter de deur naast de keuken rinkelde een bel, en alle drie de vrouwen keken op.

'Dat is Nicky.' Sylvie duwde zichzelf overeind. 'Ik zal hem gaan vertellen dat jullie er zijn. Hij is... hij wil jullie dolgraag zien.' Haar blik bleef even rusten op Ava.

Sylvie vertrok. Carol en Ava zagen haar om het hoekje van de deur glippen, de kamer in. Ze trok de deur achter zich dicht.

'Ik heb Nick al zolang niet gezien,' mompelde Carol.

'Het zal best gaan, mam,' zei Ava en ze pakte haar moeders hand.

Carol kneept even en glimlachte gespannen.

Even later deed Sylvie de deur weer open. 'Goed,' zei ze. 'Nicky kan jullie nu ontvangen.'

Een kostbaar en levensgevaarlijk geheim

In het Sint-Petersburg van 1917 beschermt ontwerper Alma Pihl een voorwerp dat nooit in handen van de tsaar mag vallen: een prachtig ei, gemaakt door Peter Karl Fabergé, met een revolutionaire verrassing binnenin. Als Alma met haar echtgenoot in 1921 naar Finland vlucht, neemt ze dit geheim met zich mee.

Honderd jaar later krijgt Ava Laine van haar vader, een beroemde schatzoeker, de opdracht om op zoek te gaan naar het ei. Hij is terminaal ziek en bang dat hij het geheim van het Fabergé-ei mee zal nemen in zijn graf. Daarom stuurt hij zijn dochter eropuit, samen met een vriend en een bodyguard.

Maar de zoektocht naar een van de grootste kunstwerken uit de Russische geschiedenis gaat niet zonder slag of stoot: wie kan Ava nog vertrouwen als niets is wat het lijkt? Is deze opdracht het waard om haar leven voor in gevaar te brengen?

Kelli Stuart schreef meerdere romans, waarmee ze een Carol Award won en een nominatie voor een Christy Award in de wacht sleepte. Naast auteur is Stuart ook spreker en blogger en reist ze graag.

